

[Alfred Jensen.]

er ret og slet, at septemberforliget må afskaffes, og de forhandlinger, der nu pågår mellem hovedorganisationerne om en ændring i forliget, er derfor alt andet end tilfredsstillende.

Arbejdsgiverforeningen synes ej heller at ville tage ved lære af de mange ulovlige strejker. Trods de forhandlinger, der nu finder sted, fortsætter den med at indklage arbejdere, som for at værne elementære interesser er trådt i strejke, for den faste voldgiftsret og kræve dem idømt bøde. Ja, man går endog så vidt, at man indklager organisationsfolk, der har talt imod strejken; men givet udtryk for, at de godt kan forstå, der er berettiget grundlag for strejken.

Formanden for Carlsbergarbejdernes fagforening, Holger Foss, blev således idømt en bøde for slige udtalelser. Hvis de formastelige ikke bøjer sig for arbejdsgivernes ønsker og diktater, tillader man sig oven i købet at organisere boykot imod dem, som det nys er sket under strejken hos Brdr. Henze. Det er en tilspidsning af kampen, som viser arbejdsgivernes kynisme.

Det spørgsmål er blevet rejst, om denne optræden ikke strider mod grundlovens bestemmelse om fri adgang til udøvelse af erhverv. Justitsministeren bestrider denne opfattelse. Det er nu ikke muligt at se, at det skulle være i almenvellets interesse, at boykot iværksættes på et tidspunkt, da arbejdet er blevet erklæret frit. Det kan ikke være hensynet til almenvellet, det kan kun være firmaets snævre interesser, der her er tale om. Boykotten af de 131 strejkende Henzearbejdere har vakt forargelse i de videste kredse, og man må også nok sige, at arbejdsgiverne har været mere ivrige efter at iværksætte boykot, end godt er, når de i farten boykotter den mand, hvis afskedigelse var årsag til strejken, og som altså var afskediget fra firmaet.

Hvis man sammenholder den arbejdsgiverne tilståede ret til at erklære boykot med forbuddet mod offentliggørelse af navnene på dem, der optræder som strejkebrydere, ja, ligefrem forbud mod at betegne strejkebryderne som skruebrækkere, så har man et ganske talende indtryk for et klasse-samfunds rets- og moralbegreber. Det siger sig selv, at denne forskelsbehandling i højeste grad krænker arbejdernes retsbevidst-

hed. Jeg kunne ønske at vide, om denne forskelsbehandling ikke også mishager arbejdsministeren, og om han har tænkt sig at foretage noget for at få den bragt ud af verden.

Vi mener, at det hverken kan være i arbejdernes eller samfundets interesse, at disse tilstande får lov til at fortsætte, og det er derfor, vi spørger arbejdsministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af arbejdsgivernes vilkårlighed på arbejdspladserne og for at sikre, at arbejdere, der sætter ind for tryghed og ordnede forhold, ikke udsættes for Arbejdsgiverforeningens organiserede boykot?“

Arbejds- og boligministeren (Bundvad):

Som svar på det ærede medlems forespørgsel kan jeg straks sige, at regeringen ikke for tiden har planer om at ændre lovgivningen om de arbejdsretlige forhold på arbejdspladserne. Både forespørgerne og øvrige ærede medlemmer ved jo, at forholdet mellem arbejdere og arbejdsgivere på arbejdsmarkedet ordnes ved frie aftaler mellem parterne eller ved fagretlige organisationer, som de to parter selv har etableret, og som lovgivningen har konfirmeret. Det er kendt for enhver — eller burde i hvert fald være det — at der i Danmark mellem parterne og med parternes tilslutning er etableret et fagretssystem, som ordner eventuelt opståede stridigheder. F. eks. har vi jo i Danmark siden 1910 haft regler om den faste voldgiftsret, som er lovfæstet, og som er indrettet på, at stridigheder i det daglige på arbejdspladserne kan få en retlig afgørelse i overnsstemmelse med de regler, som gælder parterne imellem.

Dette retssystem dels med den faste voldgiftsret, dels med de faglige voldgiftsretter inden for de enkelte fag har hidtil vist sin evne til at klare de foreliggende problemer. Det kan naturligvis ikke udelukkes, at selv et retssystem kan komme ud af takt med den udvikling, som sker i erhvervslivet, og at ændringer af den grund kan være nødvendige. For at undersøge, om noget sådant er tilfældet, og, hvis det er tilfældet, hvilke ændringer der så måtte være ønskelige, har regeringen den 15. august 1956 nedsat en arbejdsretskommission. Denne kommission, hvor arbejdslivets